



ת"פ 41203/02/13 - מדינת ישראל נגד עאמר חרחש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 41203-02-13 מדינת ישראל נ' חרחש

בפני
בעניין: כבוד השופט ירון מינטקביץ
מדינת ישראל
ע"י עו"ד יורם הירשברג

המאשימה

נגד

עאמר חרחש
ע"י עו"ד יעקב אריאל

הנאשם

גזר דין

רקע

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת הוכחות, בעבירות הבאות:

- א. חמש עבירות של השמטת הכנסה מדו"ח
- ב. שבע עבירות של מרמה ותחבולה לפי פקודת מס הכנסה ולפי חוק מס ערך מוסף
- ג. עבירות רבות של סיוע להתחמקות ממס לפי פקודת מס הכנסה ולפי חוק מע"מ
- ד. שבע עבירות של מסירת דו"חות מס כוזבים בנסיבות מחמירות
- ה. מסירת נתונים כוזבים לפי פקודת מס הכנסה
- ו. הפרת הוראה חוקית

ואלו עובדות הכרעת הדין:

עבירות המס:

בשנים 2006-2012 היה בבעלותו של הנאשם עסק להשכרת מוניות, אותו ניהל והפעיל, בעצמו ובאמצעות עובדים שונים. במסגרת העסק, רכש הנאשם מוניות והכשירן לשימוש. בין היתר, שכר הנאשם זכויות ציבוריות להפעלת מוניות, התקין במוניות מונים, הסדיר רשיונות רכב ודאג לבטח את המוניות.

הנאשם השכיר את המוניות באמצעות העסק לנהגי מוניות שונים, בעבור דמי שכירות שבועית קבועים שקיבלו עובדיו. דמי השכירות נקבעו על פי סוג המונית, ללא קשר לפדיון של הנהגים מעבודתם במונית או לשימוש אותו עשו הנהגים במונית בפועל. שיטה זו כונתה על ידי הצדדים "פיקס".



חלק מהנהגים אשר שכרו מוניות מהנאשם והיו אמורים לדווח על הכנסותיהם לרשויות המס כעוסקים עצמאיים, רצו להרשם כלפי הרשויות בכזב כשכירים, על מנת להתחמק מדיווח ותשלום מס אמת על הכנסותיהם. הנאשם סיפק לאותם נהגים תלושי שכר פיקטיביים ודיווח לרשויות כאילו הוא מעסיק אותם, וזאת בעבור סכום חודשי קבוע, אותו גבו עובדי העסק מן הנהגים. באופן זה יצרו הנאשם והנהגים מצג כוזב כלפי הרשויות, כי הנהגים הם כביכול עובדים שכירים של הנאשם וכאילו הנאשם משלם להם משכורות. בפועל, הנאשם לא שילם לנהגים משכורות ולא העסיק אותם, אלא רק גבה מהם דמי שכירות בעבור המוניות ותשלום נוסף - בעבור תלושי השכר הפיקטיביים.

הנאשם ועובדיו לא הוציאו קבלות או חשבוניות כנגד דמי השכירות והתשלום בעבור התלושים הפיקטיביים אותם קיבלו מהנהגים. כמו כן, הנאשם לא דיווח לרשויות המס (מס הכנסה ומס ערך מוסף) על ההכנסות אותן הפיק מהשכרת המוניות (חלק מהתקופה הנאשם דיווח על הכנסות בהיקף זעום וחלק מהתקופה לא דיווח כלל). עם זאת, לגבי שנת 2011, האישום מתייחס לאי דיווח למע"מ בלבד (ר' עובדות האישום השישי).

לאורך כל התקופה הרלוונטית, מלבד בשנים 2009 ו- 2011, הנאשם דיווח לרשויות המס, כי שילם לנהגים את המשכורות שנרשמו בתלושי השכר הפיקטיביים, ובכך הגדיל בכזב בספרי הנהלת החשבונות שלו את הוצאות העסק.

עיקר המחלוקת בין הצדדים היתה באשר להיקף הכנסותיו של הנאשם מן העסק. בהכרעת הדין קבעתי, כי מהראיות שהוצגו עולה שהיקף הכנסותיו הכולל של הנאשם מן העסק לאורך התקופה הרלוונטית היה כעשרים מליון ש"ח.

הפרת הוראה חוקית

כתב האישום בתיק זה הוגש נגד הנאשם ביום 20.2.13 ולצדו הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום ההליכים. ביום 28.2.13 שוחרר הנאשם למעצר בית מלא, ובין היתר נאסרה עליו כל פעילות בעסקי המוניות. ביום 30.9.13 הוקלו התנאים והותר לנאשם לצאת ממעצר הבית מדי יום בין השעות 12:00-14:00 לצורך התאוררות.

ביום 23.10.14, בשעה 15:30 שהה הנאשם במוסך לתיקון מוניות בשכונת א-טור שהיה בשליטתו, למרות שהיה אמור להמצא במעצר בית אותה השעה. יתרה מכך, הנאשם נמלט מחוקרים של רשות המסים ושוטרים אשר הגיעו למקום למסור לנאשם צו הבאה לדיונים במסגרת ההליך שלפני.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה שם דגש על היקפן הכספי הניכר של העבירות בהן הורשע המשיב, משך ביצוען והנזק אשר נגרם לקופת המדינה כתוצאה מהן. לאור אלה, ביקש לקבוע מתחם עונש שבין חמש לשמונה שנים בגין מכלול המעשים. לאחר טיעונו הגיש את השומה שנערכה בעניינו של הנאשם, ממנה עולה כי חוב המס שלו עומד על 5.7 מליון ש"ח, אשר לא שולמו עד היום.

ב"כ הנאשם טען, כי חוב המס של הנאשם קטן בהרבה מאשר נטען. חלק ניכר מטיעונו של ב"כ הנאשם הוקדש לתקיפת השומה אשר נערכה לו, משום שלטענתו היה מקום להביא בחשבון הוצאות שונות אותן הוציא. כמו כן התייחס לכך שלא הוגשו כתבי אישום נגד הנהגים אשר שכרו ממנו מוניות ונגד עוסקים אחרים אשר לטענתו פועלים באותה צורה. ב"כ הנאשם הוסיף, כי עסקיו של הנאשם קרסו בשל העובדה ששהה במעצר בית לאורך ניהול ההליכים.

לצד אלה ביקש להביא בחשבון את נסיבותיו האישיות של הנאשם ואת הודאתו וחרטתו.



בהשלמת טיעון שהוגשה ביום 15.11.16, הוסיף ב"כ הנאשם, כי מי שאחראי לכך שהנאשם לא דיווח על עסקיו היה מנהל חשבונות, אשר פעל בתום לב, שכן כל ענף המוניות פעל באותו האופן. בהשלמת טיעון שהוגשה ביום 20.11.16 (בבוקר המועד שנקבע למתן גזר דין) הפנה למספר גזרי דין עליהם ביקש להסתמך (שמלבד אחד כולם של בתי משפט השלום).

הנאשם ביקש לומר את המילה האחרונה. בדבריו הרחיב ביחס למצבם הרפואי של בנו ושל אשתו וכן ביחס לנזקים אשר נגרמו לו בשל ההליך הפלילי ומעצר הבית בו היה נתון עת ארוכה, ובהם קריסת עסקיו.

מתחם העונש - עבירות המס

הנאשם ניהל עסק משגשג להשכרת מוניות - ולאורך שבע שנים פעל בדרכי מרמה ותחבולה על מנת להתחמק מתשלום מסים. הנאשם לא ניהל ספרים, נמנע מלדווח על הכנסותיו, דיווח על הוצאות כוזבות וסיפק לנהגים תלושי שכר פיקטיביים, על מנת שיתחמקו גם הם מתשלום מסים. בכך הנאשם חטא בעצמו והחטיא אחרים.

לאחר שמיעת הוכחות קבעתי, כי היקף הכנסותיו הכולל של הנאשם מן העסק היה לכל הפחות כעשרים מליון ש"ח - ואילו הנאשם דיווח רק על שבירר ממחזור העסקים שלו.

שני ערכים מוגנים נפגעו בשל מעשי הנאשם, ערך השוויון בנטל המס וערך הפגיעה בקופה הצבורית. מלבד חומרת העבירות ופגיעתן בערכים מוגנים חשובים, אלו עבירות אשר הפתוי לבצען גדול וסיכויי התפיסה נמוכים. לפיכך מדיניות ענישה ראויה אמורה להרתיע נאשמים מבצוע עבירות דומות.

מעבר לכך, העבירות בוצעו לאורך תקופה ארוכה, בתחכום תוך שיתוף פעולה עם עשרות, אם לא מאות, נהגים. כמו כן המעשים נעשו בתחכום, תוך הפקדה שיטתית של תלושי שכר פיקטיביים, והסתרת הקשר שבין הנאשם למוניות אותן השכיר.

ב"כ שני הצדדים התייחסו בהרחבה להיקף חוב המס של הנאשם, וב"כ הנאשם אף הקדיש את עיקר טיעונו לתקיפת שומת המס, ממנה עולה כי המס בו חייב הנאשם עומד על 5.7 מליון ש"ח.

לטענת ב"כ הנאשם, השומה אינה נכונה שכן לא הביאה בחשבון את מלוא הוצאותיו של הנאשם. במסגרת טיעונו, הציג ב"כ הנאשם חוות דעת כלכלית של רשות המסים ביחס להיקף הוצאות העסק, וטען כי היה על הרשויות להכיר בהוצאות שונות אותן הוציא הנאשם במסגרת העסק. עוד טען כי יש להפחית מהכנסות העסק את סכום המע"מ.

לא ראיתי מקום לדון בשאלת גובה חוב המס של הנאשם: השומה אשר נערכה לנאשם אושרה על ידי בית המשפט המחוזי בתיק 40960-06-12, חרש נ' פקיד שומה ירושלים, ופסק הדין אף הוגש על ידי הנאשם במסגרת ראיותיו (נ/11). בית המשפט המחוזי קבע, כי שומה לפיה הכנסותיו החייבות של הנאשם הן מעל 12 מליון ש"ח, היא מדויקת והוגנת, בכפוף להפחתה מסוימת. זהו הנתון המחייב בשאלת היקף חובו של הנאשם לרשויות.

במיוחד התקשיתי להבין את הטענה, אשר חזרה מספר פעמים בטיעוני ב"כ הנאשם, לפיה יש להפחית מהיקף הכנסותיו של הנאשם את סכום המע"מ. הנאשם הורשע, בין היתר, בכך שכלל לא הוציא חשבוניות ולא שילם מע"מ על הכנסותיו, ואין שום סיבה להפחית מהכנסותיו סכומי כסף נוספים אותם העלים מהרשויות.



מכל מקום, פסיקה עקבית קובעת, כי בעבירות של העלמת הכנסות, הנתון העיקרי אליו יתייחס בית המשפט בגזירת הדין הוא מחזור ההכנסות שהועלמו ולא היקף ההכנסה החייבת במס. במיוחד הדברים אמורים לאור העובדה שהנאשם כלל לא ניהל ספרים וקשה לדעת מה היו הוצאותיו האמיתיות.

ר' לעניין זה דבריו של כבוד הש' שהם בע"פ 5783/12 נסים גלם נ' מדינת ישראל :

המבחן הוא מבחן ההכנסה ואין מקום, בנסיבות מעין אלה, לערוך חישוב, כפי שהציע עו"ד וינרוט, ולהגיע לתוצאה חשבונאית המשקפת את המס הסופי אותו היה על המערער לשלם. בדרך המוצעת על-ידי עו"ד וינרוט, יצטרכו "בתי המשפט להידרש לחישובים ולהשערות סבוכים לגבי היקף הכנסותיו והוצאותיו של העברין, אילו רק היה נוהג כאדם ישר..." (ע"פ 4980/07 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.11.2010) בפסקה 35). סבורני, כי אין מקום לערוך חישובים מעין אלה, מה גם שלא הוצג בפני בית משפט קמא נתונים, המאפשרים לקבוע את הרווח הנקי של המערער, לו "היה נוהג כאדם ישר". לפיכך, אינני סבור כי יש מקום להכנס לחישובים מורכבים, כדי להגיע לסכום הרווח שהפיק המערער, שרק הוא מחוייב במס הכנסה. לענייננו, די בכך שמדובר בהעלמת הכנסות בהיקפים גבוהים ביותר, ואין מקום לחישובים נוספים מעבר לכך.

הפסיקה קובעת, כי בעבירות מסים יש להחמיר עם העבריינים לשם הרתעה, בשל הקלות שבביצוע העבירות והקושי לאתר מבצעה. בפסיקה ניתן דגש על הערך החברתי העומד בבסיס החובה לשלם מסים ולשאת בנטל הכללי ועל הפגיעה החברתית והכלכלית הנגרמות כתוצאה מהן.

ר' למשל דברי כבוד הש' פרוקצ'יה ברע"פ 512/04 אבו עביד ואח' נ' מדינת ישראל:

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה, נוכח תוצאותיה ההרסניות למשק ולכלכלה ולמרקם החברתי, ונוכח פגיעתה הקשה בערך השוויון בנשיאת נטל חובות המס הנדרש לצורך מימון צרכיה של החברה ולפעילותן התקינה של הרשויות הציבוריות. העבריינות הכלכלית, ועבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מירמה מתוחכמים, קשים לאיתור"

כן נפסק לא אחת, כי לנסיבותיו האישיות של העברין יש משקל נמוך. ר' למשל רע"פ 2638/13, עובדיה נ' מדינת ישראל:

כבר נפסק לא אחת כי יש להתייחס לעבריינות המס בחומרת יתרה, הן לנוכח פגיעתה הישירה בכיס הציבורי, והן לנוכח פגיעתה העקיפה בכיסו של כל אזרח ואזרח ... על יסוד גישה זו, הותוותה בפסיקה מדיניות ענישה, אשר לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס, תוך מתן עדיפות לשיקולי ההרתעה והגמול, ולבכרם על פני נסיבותיו האישיות של העברין.

נוכח חומרת העבירות הנדונות והנזק שהן הסבו לאוצר המדינה- מן הראוי להטיל בגין עונשי מאסר בפועל ממושכים בצד קנסות כבדים. עמדה עונשית זו מתחייבת בעיקר משיקולי גמול והרתעה ולעניין זה ר' ע"פ 6474/03 מלכה נ' מדינת ישראל, רע"פ 1546/05 שמחוני נ' מדינת ישראל ורע"פ 4563/11 חברת קוסטה קבלנות בע"מ נ' מדינת ישראל, רע"פ 5060/04 הגואל, רע"פ 4791/08 כהן, רע"פ 7450/09, רע"פ 2843/11, אבו עיד, עפ"ג



2444-03-11, ג'בר, רע"פ 7790/13, חיים, רע"פ 1866/14, אופיר זקן ועוד, רע"פ 5064/14, רבחי נתשה נ' מדינת ישראל.

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את העבירות, הוא מאסר, לתקופה שבין ארבעה שנים ועד שמונה שנים, קנס כספי מכביד ועונשים נלווים.

נסיבות אשר אינן קשורות לעבירה

הנאשם יליד 1975. נשוי ואב לילדים. איש עסקים עצמאי, בתחום הרכב.

מתיעוד רפואי שהוגש עולה, כי בנו של הנאשם סובל מהפרעות בקצב הלב ועבר השתלת קוצב. עוד עולה, כי אשת הנאשם סובלת מבעיות עיניים ועברה ניתוח.

ב"כ הנאשם ביקש להפנותו לתסקיר, אך לא העלה כל נתון אישי של הנאשם המצדיק בחינה על ידי שירות המבחן. מן הטיעונים עולה, כי מלבד מצבם הרפואי של אשת הנאשם ובנו, לא מתקיימות בנאשם כל נסיבות מיוחדות.

טענת אכיפה בררנית

ב"כ הנאשם טען, כי המאשימה נמנעה מלהגיש כתבי אישום נגד נהגי המוניות הרבים אשר קבלו מהנאשם תלושי שכר פיקטיביים. עוד טען, כי ישנם עוד עוסקים רבים דוגמת הנאשם, אשר המאשימה כלל לא פעלה נגדם. לא מצאתי ממש בטענה:

אכן, גם נהגי המוניות אשר קיבלו מהנאשם תלושי שכר פיקטיביים, הונו את הרשויות. עם זאת, לא ניתן להשוות בין בעל עסק אשר העלים הכנסות של עשרים מליון ש"ח, ובין נהגי המוניות, אשר כל אחד מהם העלים הכנסות המהוות חלקיק ממחזור הכנסותיו של הנאשם. גם אם לא ננקטו נגד נהגי המוניות הליכים, קיימת הבחנה ברורה בינם ובין הנאשם, ולא ניתן לומר כי המנעות מהגשת אישומים נגדם, מקימה לנאשם טענת אכיפה בררנית.

ב"כ הנאשם לא הציג כל ראיה לטענתו, כי ישנם עסקים נוספים המשכירים מוניות ומעלימים מסים, אך לא ננקטו נגדם צעדים. וגם אם אצא מהנחה כי ישנם עסקים נוספים הפועלים כפי שפעל הנאשם, ולא ננקטים נגדם הליכים, עדיין אין בכך כדי להצדיק הקלה כלשהי עם הנאשם. לא נטען כי הנאשם הסתמך על מדיניות אכיפה נוהגת, או כי נגרם לו נזק בשל אי העמדתם לדיון של אחרים, ובוודאי שלא הוכח כי המאשימה הגישה אישום רק נגד הנאשם משיקולים זרים.

התקשיתי גם להבין הטענה, כי מי שאחראי לעבירות הוא מנהל חשבונות, אשר לא דיווח על הכנסותיו של הנאשם "בתום לב", משום שכל ענף המוניות פעל באותו אופן בידיעת הרשויות. לא הובא בדל ראיה לטענה זו, והיא רחוקה מההגיון או מהשכל הישר, ואפילו הנאשם לא טען בעדותו, שסבר כי אינו חייב לדווח על הכנסותיו.

ועל כן גם דינה של טענה זו להדחות.

חוב המס

מהשומה שהוגשה על ידי ב"כ המאשימה עולה, חוב המס של הנאשם עומד על 5.7 מליון ש"ח.



ב"כ הנאשם ביקש לדחות את מתן גזר הדין עד להסרת המחדל. לא ראיתי לכך כל הצדקה: עד כה הנאשם לא שילם ולו אגורה שחוקה על חשבון חובו, למרות שכתב האישום הוגש כבר לפני למעלה משלוש וחצי שנים ופסק הדין בערעור על השומה האזרחית ניתן לפני כמעט שנתיים.

אכן, ישנם מקרים בהם עוכב מתן גזר דין לצורך הסרת מחדל, אך הדברים אמורים כאשר מדובר בנאשם שמגלה נכונות לשלם את חובו. במקרה זה, אני רחוק מאוד מלסבור כי יש לנאשם כוונה לשלם את חוב המס. במיוחד הדברים אמורים לאור טיעוני ב"כ הנאשם, מהם עולה כי הנאשם עודו חולק על גובה חוב המס אשר נקבע לו. אזכיר, כי עיקר טיעוניו של ב"כ הנאשם הוקדש להתנצחות עם קביעותיו של בית המשפט המחוזי בערעורו על השומה (תיק 40960-06-12 הנ"ל) ולטענות בדבר הוצאות שונות שהוציא הנאשם במהלך הפעלת העסק, אשר לא הוכרו לו.

יתרה מכך, מטיעוניו של ב"כ הנאשם עצמו עולה, כי בחודש מאי 2016 הוגשה על ידי רשות המסים בקשה להכריז על הנאשם פושט רגל, בשל חוב מס של 12 מיליון ש"ח, הנובע מהעבירות בהן הורשע בתיק זה (תיק פש"ר 31960-05-16).

המנעותו של נאשם מלשלם את חוב המס, היא הוכרה בפסיקה כשיקול להחמרה, שכן הותרת חוב המס מנציחה את הנזק שגרם הנאשם למדינה במעשיו. עקרון זה נכון גם במקרה בו נאשם אינו משלם את חוב המס בשל חסרון כס או העדר יכולת כלכלית. ר' למשל רע"פ 5557/09, שוסטרמן נ' מדינת ישראל, שם נפסק בעניינו של מי שקיבל הפטר מתשלום חוב מס:

בית משפט זה ציין פעמים רבות, כי בעבירות כלכליות ועבירות המס בכלל זה, על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בהן לפרט ולציבור כאחד, ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה (ראו בעניין זה ע"פ 6474/03 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 727, 721 (2004); ע"פ 624/80 חברת וייס ורנסט נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3) 211, 218-217 (1981)). נטיית בתי המשפט ליתן משקל להסרת המחדל על ידי העברין מטרתה להפחית את חומרת המעשים בדיעבד בכך שלפחות החסר בקופה הציבורית שנוצר עקב העבירות נרפא. ברי כי ככל שחסר זה בקופה הציבורית נותר, אף אם מסיבה זו או אחרת אין עוד אפשרות לגבות אותו מעובר העבירה במישור האזרחי, לא ניתן לראות בכך הפחתה בחומרת המעשים ולראות בכך משום "הסרת המחדל" במישור שיקולים זה.

ר' גם רע"פ 7773/16, חננאל נ' מדינת ישראל, מיום 26.10.16, שם נפסק:

אציין, בהקשר זה, כיצד קביתת משפט השלום בקביעתו כי אתאי-הסרת המחדל מצידו של המבקש שישלם שיקול רלוונטי לחומרה, ואין לקבל את הטענה כי אין לנתון זה כל משקל, אך בשל כך שאין ביכולתו של המבקש להסיר את המחדל.

בעניינו משקלו של נתון זה גבוה במיוחד לאור גובה חוב המס שלא שולם, מעל 5.7 מיליון ש"ח שנגרעו מן הקופה הציבורית.

מתחם העונש - הפרת הוראה חוקית

בשל המסוכנות העולה מעבירות המס בהן הואשם, היה אמור הנאשם לשהות במעצר בית, עם אפשרות לצאת שעתים ביום, לצורך התאוווררות. כמו כן נאסר על הנאשם לעבוד בעסקו. למרות ההחלטה, ביום 23.10.14 הפר הנאשם את תנאי השחרור, בכך ששהה במוסך מוניות בשעה בה אמור היה להיות במעצר בית. בכך שהה הנאשם מחוץ לביתו עמוד 6



בשעות האסורות לו ליציאה והגדיל לעשות ואף הגיע לעסק שבבעלותו ובכך הפר תנאי נוסף מתנאי מעצרו.

התנהגותו של הנאשם מעידה על העדר מורא מהחוק וזלזול בהליך השיפוטי וחותרת תחת האפשרות להורות על שחרורם של נאשמים לחלופת מעצר.

על בתי המשפט להעביר מסר ברור וחד, כי הפרת תנאי שחרור גוררת אחריה ענישה מוחשית ומרתיעה, שאם לא כן, אין כל ערך בחלופת מעצר. יש להבהיר, כי החלטה על קביעת תנאי שחרור מחייבת את המשוחרר לעמוד בתנאים בצורה דווקנית, ואין בה כל מסר של "יהיה בסדר" ששולח בית המשפט למשוחרר.

כמו כן יש לקבוע בגין עבירות אלו עונש מצטבר לכל עונש אחר, על מנת להעביר את המסר כי הפרת תנאי השחרור היא עבירה נפרדת ושונה מן העבירה בגינה הוטלו תנאי השחרור.

ביהמ"ש התייחס לעניין הפרת האמון שבבסיס עבירה זו בבש"פ 4977/13 מדינת ישראל נ' טאלב אלכשחר (15.07.2013):

"המשיב יצא מביתו בניגוד לתנאי השחרור... במעשיו הרים ועקר למעשה את אחת מאבני היסוד של חלופת המעצר - האמון שניתן בו. טבעם של מעשי ההפרה שביצע לכאורה מלמד על יחסו כלפי גורמי אכיפת החוק ועל העדר בסיס לתת בו אמון כי לא ישוב ויפר את תנאי השחרור."

לאור אלה, מתחם העונש ההולם את עבירת הפרת התנאי שביצע הנאשם נע בין מאסר קצר בפועל ועד חמישה חודשי מאסר.

אופן ניהול ההליכים

ב"כ הנאשם ביקש להקל עימו, בשל חרטתו וקבלת אחריות מצידו, המתבטאות בהודאתו בכתב האישום. והתקשיתי לתת לכך משקל:

אופן ניהול ההליכים בתיק זה היה חריג, על פי כל קנה מידה. הנאשם העמיס על בית המשפט קשיים לכל אורך משפטו, באופן שהביא לבזבוז זמנם של עדים רבים, כמו גם של המאשימה ושל בית המשפט, וכך האריך את ההליכים וסרבולם, ללא כל הצדקה.

כך למשל הנאשם כפר כפירה כללית וגורפת במיוחס לו, למרות שבחקירותיו ברשות המסים הוא הודה כמעט בכל העובדות המיוחסות לו, בהודעות אשר נקבע בהכרעת הדין כי נגבו ממנו באופן הוגן וענייני.

הנאשם עמד על שמיעתם של עשרות נהגי מוניות, אשר כילו את זמנם בהגעה לבית המשפט, ומחקירותיהם הנגדיות התברר כי הנאשם כמעט ואינו חולק על תוכן אמרות החוץ שלהם ולא היה כל ערך בשמיעת עדויותיהם או בחקירותיהם הנגדיות. נסיונותיו של בית המשפט ליעל את ההליכים, נתקל בחומה של סרבנות מצד ההגנה, וגם כאשר הושגה הסכמה דיונית בדבר ויתור על עד, לא חלף זמן והנאשם ביקש לחזור ממנה או לשחוק אותה.

אכן, בסופו של יום הגיעו הצדדים להסכמה דיונית, אך בניגוד לנטען בסיכומי בנאשם לענין העונש, הנאשם לא הודה במיוחס לו בכתב האישום. ההסכמה הדיונית אליה הגיעו הצדדים, רק בסופה של שמיעת ראיות התביעה, לא כללה



הודאה של הנאשם בעבירות אלא רק בחלק ניכר מעובדות כתב האשום. למרות ההודאה בעובדות הנאשם כפר באחריותו לעבירות. כמו כן, למרות ההסכמה הדיונית ביקש ב"כ הנאשם להעיד מספר עדי הגנה מטעמו (ואף ביקש להחזיר אל הדוכן עדים שכבר העידו). ובסופו של דבר התברר, כי ההסכמה הדיונית אינה מיתרת כתיבת הכרעת דין ארוכה.

עוד אומר בהקשר לטענה כי הנאשם התחרט על מעשיו, כי הנאשם העיד לפני וטען, כי העובדים בעסק שבבעלותו הם שעברו את העבירות, שלא בידעו וללא קשר אליו - גרסה אותה דחיתי בשל חוסר מהימנותה. מעבר לכך, הנאשם ביקש לומר את המילה האחרונה בתום הטיעונים לעונש - ועיקר דבריו הוקדשו לנזקים אשר נגרמו לו בשל ההליכים, ולא להבעת חרטה על מעשיו.

ראיתי להתייחס לאופן ניהול ההליכים, רק בשל טענתו של ב"כ הנאשם, כי יש לזקוף לזכות הנאשם את חרטתו וקבלת האחריות למעשיו - טענה אשר אינה מתיישבת עם אופן ניהול ההליכים.

אבהיר את המובן מאליו - לא אחמיר עם הנאשם בשל אופן ניהול ההליכים. כמו כן, נתתי משקל מסוים להסכמה הדיונית, אליה הגיעו הצדדים בסופה של שמיעת הראיות. ועם זאת, הנאשם לא יהנה מההקלה המגיעה לנאשם אשר מודה הודאה מלאה, אשר יש בה לחסוך את זמנם של כל הנוגעים בדבר, וללמד על חרטה.

דין והכרעה

מכלול השיקולים בתיק פועל לחובתו של הנאשם: הנאשם לא קיבל אחריות למעשיו, לא הסיר את מחדליו ולא חסך זמן שיפוטי.

מעבר לכך, הנאשם נחקר כבר בשנת 2011 בגין העבירות מושא האישומים 1-5 (ר' הודעותיו ת/2, ת/3, ת/4, ת/5, ת/19, ת/20). ולמרות שנחקר על העבירות, הנאשם המשיך לפעול באותה הדרך בדיוק, מבלי לתקן דרכיו ולדווח על הכנסותיו לרשות המסים (ר' אישומים 6-7). הדבר מעיד על העדר מורא החוק, ועל כך שחקירות באזהרה לא היה בהן כדי להסיט את הנאשם מדרכו.

יתרה מכך, בהשלמת סיכומי הנאשם לעונש שהוגשו ביום 9.11.16, עלה, כי בשנת 2006 הגיע הנאשם להסכם שומה עם הרשויות, וב"כ הנאשם מלין על כך שאיש מנציגי הרשויות לא העיר לנאשם כי הוא פועל בדרך שגויה - והתקשיתי להבין הטענה, לאור כל שהנאשם לא דיווח כלל על הכנסותיו.

הנתונים היחידים העומדים לזכותו של הנאשם הם העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות והעובדה שבסופו של דבר, הגיע להסכמה דיונית שחסכה חלק מהדין.

אני ער לכך שהנאשם שהה במעצר בית תקופה ארוכה, לאורך ניהול התיק. בשל הרשעתו של הנאשם בכך שהפר את מעצר הבית, ובשל העובדה שההליכים התמשכו עת ארוכה בשל אופן ניהול ההליכים על ידו ודחיות רבות מספור שהתבקשו על ידי ההגנה, נתתי משקל מוגבל בלבד לשהייתו של הנאשם בתנאים מגבילים ולחלוף הזמן.

לאור כל אלה, ראיתי להשית על הנאשם עונש הנמצא בצידו הבינוני של מתחם העונש ההולם:

א. שש שנים מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 1.1.17. מתקופה זו ינוכו ימי מעצרו של הנאשם, ועל הצדדים להגיש הודעה מתואמת בענין זה.



- ב. עשרה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה על חוק מס ערך מוסף או פקודת מס הכנסה שהיא פשע, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. חמישה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירה על חוק מס ערך מוסף או פקודת מס הכנסה שהיא עוון, תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ד. קנס בסך 750,000 ש"ח או שנת מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.1.17.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ט חשוון תשע"ז, 20 נובמבר 2016, במעמד הצדדים.